

Jeg har skrevet en smadder go' artikel. Dens fulde titel lyder således:

TRYLLEFLØJTER af Homer, Dante, Mozart, Wagner og Richard Strauss.

Det slog mig, hvor betagende det er at opdage et klart slægtskab mellem operahandlinger og myter, og de værker, der med det samme fangede min interesse, var *Odysseen*, *Den Guddommelige Komedie*, *Tryllefløjten*, *Die Feen* og *Die Frau Ohne Schatten*. For at lukke en dør op til det fabelagtige landskab, der åbenbarer sig som inspiration til – efter læsning af artiklen – at kaste sig over disse værker, anvendte jeg en teknik, Herman Hesse beskriver i *Glasperlespillet*, hvor man spiller vor kulturs betagende værdier ud mod hinanden for at opnå et oplevelsesresultat, de enkelte værdier er ude af stand til at præstere på egen hånd.

Den videnskabelige betegnelse for denne teknik er ”dybdestrukturel hermeneutik” (empirisk undersøgelse af dybtliggende strukturer) – men her holdt i et let forståeligt sprog, sådan at læseren kan dele begejstringen for de muligheder, der lukker sig op, når man jonglerer med de bolde, store kunstnere har kastet op i luften gennem historien.

Tryllefløjten’s ”vandretema” – rejsen mod kærligheden – beskriver en selvudviklings- eller en individuationsproces, og læser man min artikel, som var den et stykke musik i ord, oplever man artiklens underliggende struktur – der i sig selv beskriver en individuationsproces.

Et forlag, jeg har kontakt med, bad mig skrive en artikel, og da jeg sendte et oplæg, bekræftede en enig redaktion, at de gerne ville se det komplette skrift. Imidlertid blev artiklen i den sidste ende afvist ”i sin nuværende form”, og begrundelsen lød således:

”Forfatteren har svært ved at disciplinere sig, det vælter ud af alle sprækker i ren og skær begejstring for at formidle/fortælle. Det er ikke nemt at jonglere med de fem værker, som er hovedtemaet, men oven i det er der afstikkere til en hel del flere klassikere for at understrege pointer. Det er vildtvoksende.

Sproget er et særligt problem, som et manuskript til et foredrag, hvor det gælder om ikke at kede tilhørerne. Der mangler altså stringens, klarhed, færre sjove bemærkninger og en rensset sprogstil.”

Det for mig sjove her er, at man ved at dreje perspektivet blot en smule kan læse dette som en anbefaling.